

ZIVS NAV PUTNIŅŠ

SĀRA

Esmu tik priecīga, ka šogad aprīlī biju aizbraukusi uz Stokholmu. Tas ir viens no labākajiem notikumiem manā dzīvē. Mēs tik daudz ko apskatījām – goda sardzi, vismazāko ieliņu, aizgājām uz visaugstāko vietu pilsētā, arī ķiršu dārzā bijām. Braucu ar „Gaismas staru”, te esmu jau kopš 2010.gada. Pa vidu bija neliels pārtraukums, kad mācījos par pavāra palīgu 2014.gadā, bet tā visu laiku te nāku. Vasarā mēs braucām arī uz Kolkku, tur man ļoti patika. Labprāt kādreiz aizbrauktu uz Romu. Tā ir tāda kino pilsēta, man liekas, ka tur ir ko redzēt. Man patīk kino, tāds ar jēgu. Un vēl nekad neesmu bijusi Sanktpēterburgā, gribētu paskatīties strūklakas un tiltus. Man patīk tādas ar kultūru saistītas vietas.

Vēl viens iemesls lielam priekam ir tas, kam manai māsīcai būs meitiņa. Mīlu mazus bērnus.

Un vēl esmu ļoti priecīga, ka man ir iespēja te „Gaismas starā” strādāt subsidētu darbu – nodarbojos ar uzkopšanas darbiem. Gadu jau esmu nostrādājusi un vēl gadu strādāšu. Man patīk, ka neesmu pilnībā atkarīga no vecākiem un ir pašai sava naudiņa. Esmu strādājusi arī veikalā un pat aptiekā, kad ieguvu farmaceita palīga specialitāti. Arī uzkopšanas darbi jau ir bijuši, piemēram, „Lido”.

Kad man bija 21 gads un mācījos institūtā krievu filoloģiju, man sāka parādīties dažādas depresīvas domas un tas traucēja normāli mācīties. Ilgi nesanāca pamācīties. Paņēmu akadēmisko gadu, jo nokļuvu slimnīcā. Vēlāk vajadzēja pārtraukt mācības, jo nebija līdzekļu to apmaksai. Aptiekā arī sāka palikt grūti cilvēkus apkalpot, jo nevarēju pilnvērtīgi palīdzēt, dzīvoju savās depresīvajās domās.

Man ir vēlēšanās iegūt izglītību, lai varētu strādāt kvalificētāku darbu. **Man patiktu strādāt kaut kur ofisā, varbūt par sekretāri. Pagaidām gan realitātē neredzu kā tas būtu iespējams. Tas tāds ideālais variants.** Būtu interesanti pamēģināt, paskatīties, kas no tā var sanākt.

Taču laikam nav nekā tāda, ko tiešām nožēlotu. Vairāk dzīvoju šai dienai un uz priekšu. Kā bija jānotiek tā arī notika. Ja nopietnāk padomā, tomēr, laikam vairāk esmu pesimiste, bet mēģinu sevi pierunāt, ka pat, ja kādreiz kaut kas neizdodas, to vienmēr var mēģināt labot. Man gribētos tikt galā ar skumjām domām, lai varētu sevi vēl labāk kontrolēt un ar laiku dzert arvien mazāk tabletes. Tas būtu labi.

Man patīk pabūt vienai, palasīt kādu interesantu detektīvu vai uzadīt kaut ko, kas man labi sanāk, bet gribas arī pašai savu ģimeni. Izbaudīt abpusēju mīlestību, lai zinātu kā tas ir. Gribas otru cilvēku līdzās ar kuru padalīties.

Saprotu, ka absolūti laimīgs cilvēks dzīvē nekad nav. Vienmēr kaut kā vairāk vai mazāk pietrūkst. Laikam laimes apzināšanās atnāk ar laiku. Bieži salīdzinu sevi ar citiem, paskatos apkārt un saprotu, ka man nemaz neklājas slikti. Nevajag sevī ierauties. Saprotu arī to, ka galvenā laikum, tomēr, ir veselība. Cilvēkam var būt piecas mājas, bet viņš slims ar vēzi. Ko tad tās mājas dod? Ir tāds ebreju stāsts par zivi, kas negribēja būt zivs. Sākumā viņa gribēja būt putniņš, bet viņu mēģināja apēst kaķis. Vēlāk gribēja kļūt par skudru, bet saprata, ka skudru var saspīest. Katram ir problēmas, nevajag censties kļūt par kādu citu. Ir labi būt pašam.